

ЧЕСТИТ 1 МАРТ! ЧЕСТИТА БАБА МАРТА!

Легенда за мартеницата

Червено-белите украшения идват от времето на хан Аспарух. Едно от преданията е, че той получил дар от сестра си под формата на китка, привързана към крака на лястовица с бял конец. Червената багра била от кръвта на птицата, чийто крак бил наранен от конеца. Птичката пристигнала при хан Аспарух точно на 1 март, откъдето води началото си и традицията на този ден всички българи да си даряват червено-бели мартеници за здраве, щастие и сполука.

Друга легенда разказва, че владетелят на прабългарите, хан Кубрат, повикал петте си сина и им завещал да не се разделят и да бъдат винаги заедно. Да бъдат силни и да не могат врагове да ги нападат и поробят.

След време хазарите нападнали прабългарите и пленили дъщерята на Кубрат – Хуба. Предводителят на хуните предложил на братята ѝ да го признаят за техен владетелтогана, да освободи сестра им и да им остави земите. Канските синове били поставени пред трудно изпитание.

Най-големият син, Баян, признал хазарското владичество и останал при пленената си сестра. Другите тръгнали да търсят свободна земя за своите племена. Единият се отправил на север, а другите - Аспарух, Кубер и Алцек, потеглили на юг.

Преди да се разделят, братята тайно се уговорили с Хуба и Баян да останат при хан Ашина, докато намерят свободна земя. Уговорили се Аспарух да им изпрати птица, вързана със златна нишка на крачето, която ще бъде знак, за да избягат. Братята потеглили и оставили пленената девойка и Баян в ръцете на злия Ашина.

След време при Хуба долетял гълъб със златен конец на крачето. Както се били разбрали, Хуба и Баян избягали от лошия хан и достигнали водите на Дунав. Не знаели какво да направят. Само птицата можела да им

покаже пътя, а те не знаели как да преминат на другия бряг. Баян взел бял конец, който Хуба вързала на крачето на гълъба. Пуснали птицата да полети, но в този момент се появили преследвачи от хунското племе, които започнали да ги обстрелват. Баян бил ранен от стрела и началото на конца, който държал, почервенял от кръвта му. В този момент на другия бряг на реката се появил Аспарух с неговите войници. Хуните, като го видели и побягнали.

Аспарух помогнал на Хуба и Баян да минат реката. Взел конца от Баян и завързал белия му край с червения. Закичил всеки един от своите войни с късче от този свещен конец. След това застанал пред войската и признал, че той и неговите братя не са се вслушали в съвета на баща си и така са заплатили с кръвта си своето разединение. Заръчал червено-белият конец никога да не се разкъсва, защото тази окървавена нишка завинаги ще свързва българите.